

[Udenrigsministeren.]

at gennemføre konferencen, når øjeblikket er inde. Alle de oplysninger, der foreligger om andre europæiske magters stilling til disse problemer, peger entydigt på, at et dansk initiativ nu kun ville skade konferencetankens muligheder på længere sigt.

Det, det gælder om i øjeblikket, er at overveje, om tiden kan siges at være inde til at gøre nye forsøg på møjsommeligt, skridt for skridt, at genopbygge den atmosfære af gensidig tillid, som er en sikkerhedskonferencens forudsætning. Regeringen følger denne problematik meget nøje og vil ikke vige tilbage for, når lejlighed viser sig og tiden synes moden, at tage passende og mulige initiativer på dette område, og tanken om at tage denne sag op i fællesskab med de andre nordiske lande indgår selvsagt i regeringens overvejelser.

Videre i forslaget tales der om at styrke FNs stilling og muligheder for at påvirke den internationale situation til fredens bevarelse. På dette punkt består der ingen uenighed imellem forslagsstillerne og regeringen. Siden FNs tilblivelse er og har det konstant været et fundamentalt led i den udenrigspolitik, som alle partier i dette ting har støttet, at FNs stilling og fredsbevarende muligheder burde styrkes.

Jeg kan også erklære mig enig i den del af forslaget, hvori regeringen opfordres til at støtte de nye staters bestræbelser for at opnå politisk ligeberettigelse og et grundlag for en selvstændig økonomi. Den politiske ligeberettigelse opnår de nye stater jo bl. a. gennem optagelse i FN, og hvad angår den økonomiske side af sagen, er målet for hele vort tekniske bistandsarbejde suppleret med private danske investeringer jo netop at hjælpe modtagerlandene til at stå på egne ben.

Vedrørende Portugals kolonipolitik skal jeg kort minde om, at Danmark under den netop afsluttede FN-generalforsamling stemte for et resolutionsforslag, fremsat af en række afroasiatiske lande, der bl. a. opfordrer Portugal til at afvikle sine kolonier på grundlag af befolkningernes selvbestemmelsesret. Samtidig fremsatte den danske repræsentant i sin stemmeforklaring en stærk appel til den nye portugisiske regering om at tage landets hidtidige kolonipolitik op til fornyet overvejelse. Rege-

ringens holdning er altså klar og også klart formuleret. Det var første gang siden 1965, at man fra dansk side stemte for en resolution vendt imod Portugals kolonipolitik. Dette skridt tog vi netop i FN, fordi FN er det rette forum for spørgsmålet om afvikling af kolonier.

NATO er derimod efter regeringens opfattelse ikke rette forum for denne sag. Uanset dette har regeringen taget anledning til i NATO at vende sig imod de ikke-demokratiske tilstande, som råder i visse medlemslande.

Vedrørende spørgsmålet om Nigeria og Biafra vil jeg først og fremmest understrege, at de tragiske følger af denne konflikt berører os alle dybt. Regeringen har efter nøje overvejelse ment at burde sætte ind på det område, hvor vi finder, at vi tjener den nødlidende befolknings sag bedst, nemlig det humanitære hjælpearbejde. Spørgsmålet om at rejse sagen i sikkerhedsrådet nævnes i forslaget. Regeringen har gentagne gange overvejet denne mulighed, allerede fra forsommeren 1968, og vi har foretaget underhåndsdrøftelser med en lang række medlemslande, ligesom vi også har haft nær kontakt med de nordiske regeringer herom. Dette har vi redegjort for i det udenrigspolitiske nævn. Vi har altså rejst sagen, og vi har rejst sagen i FN. Jeg omtalte konflikten i mit indlæg i oktober på FNs generalforsamling, ved hvilken lejlighed jeg bl. a. også beklagede andre landes våbeneksport til området. Men regeringen mener ikke, at et isoleret dansk forsøg på at rejse sagen i sikkerhedsrådet vil tjene noget positivt formål, snarere tværtimod. Dette kan man beklage, men kendsgerningerne er, at det ikke er muligt at skaffe det fornødne flertal for spørgsmålets behandling i sikkerhedsrådet, at selv intet af de fire afrikanske lande, der har anerkendt Biafra, har villet taget noget initiativ hertil i FN, og i øvrigt at de afrikanske lande kraftigt ville misbillige ethvert udefra kommende forsøg på at rejse sagen i FNs sikkerhedsråd. Jeg har under min nylige rejse i Afrika igen drøftet disse problemer med statsledere i afrikanske stater og har fået denne opfattelse stærkt og entydigt bekræftet.

Prøvede vi alligevel fra dansk side at få sagen rejst i sikkerhedsrådet, ville der altså